

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.298/2008/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Szegedi Ítéltábla a dr. Cserpák Judit ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** alatti lakos felperesnek, - a ... jogtanácsos által képviselt **alperes neve (címe)** alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2008. április hó 21. napján kelt 5.P.20.027/2007/19. sorszámú ítéletével szemben az alperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint a felperes által Pf.III.20.298/2008/3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét **nem érinti**, a megfellebbezett rendelkezéseit **részben** és akként **változtatja meg**, hogy az alperes marasztalását 827.728,-(Nyolcszázhuszonhétezer-hétszázhuszonnyolc) Ft-ra és ennek 2006. május hó 6. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatára **leszállítja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 1.547.853,-(Egymillió-ötszáznegyvenhétezer-nyolcszázötvenhárom) Ft után a 2006. május hó 6. napjától 2007. április hó 17. napjáig terjedő időszakra vonatkozóan minden naptári félév teljes idejére az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot.

Az elsőfokú eljárási illetékfizetési kötelezettséget az alperes vonatkozásában 142.500,-(Egyszáznegyvenkettőezer-ötszáz) Ft-ra **felelemeli**, míg a felperes vonatkozásában 200.400,-(Kettőszázezer-négyszáz) Ft-ra **leszállítja**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 90.000,-(Kilencvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy külön felhívásra az államnak fizessen meg 27.300,- (Huszonhétézer-háromszáz) Ft csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A 2006. május 6-i viharban kigyulladt a felperes tulajdonában álló **/ingatlan címe/** alatti ház tetőszerkezete. A tűz következtében megsemmisült a tető, leégtek az ingatlan oromfalai és kéménye. Az oltáshoz használt víz az agyagtapasztásos földemet eláztatta, ezért a mennyezeti vakolat is részben leszakadt.

Az alperes és az önkormányzat által 2006. május 8-án megtartott helyszíni szemlén a polgármesteri hivatal megbízása alapján eljáró **szakértő 1** statikus szakértő megállapította, hogy az oltóvíz miatti többletterhelés hatására hajoltak be a fagerendák, ázott át a fal felső része és szűnt meg teherbírása. A gerendák alatt a vályog kagylósan kiomlott. A melléképület beszakadt, mivel a kémény rádőlt. Megállapította azt is, hogy az épület gazdaságosan nem építhető újjá.

Az önkormányzat 2006. május 18-i határozatával a felperest az épület azonnali bontására kötelezte. A határozattal szemben a felperes jogorvoslattal élt, egyidejűleg más szakértőt (**szakértő 2**) kért fel annak megállapítására, hogy az épület javítható-e. Az újabb szakvéleményben foglalt következtetés a korábbival azonos: az épület gazdaságosan nem javítható. A szakvélemény elkészítéséért a felperes 200.000,-Ft-ot fizetett.

2006. június 14-én a felperes az épület elbontásáért és a keletkező hulladék elszállításáért 540.000,-Ft-ot fizetett, s a hulladék kezeléséért további 7.820,-Ft-ot.

Az alperes felkérésére a **szakértő 2** szakvéleményét kiegészítette. A falak teherhordó képessége elvesztésének okait a következőkben határozta meg: a falak a padlószint környékén az avulás miatt vizesek voltak, az oltás során az épületbe nagy mennyiségű víz jutott, a tűzeset és a helyszíni szemle között sok eső esett. Az épület helyreállítási költségét 3.535.623,-Ft + 707.125,-Ft ÁFA összegben határozta meg.

A perbeli károsodott épületre és a háztartási ingóságokra a felperes 1997. folyamán kötött ... biztosítási szerződést az alperessel.

A szerződés 13.1.1. pontjában a felek úgy rendelkeztek, hogy a biztosító a szabályzat alapján az érintett vagyontárgy káridőponti új állapotban való újraépítésének költségeit téríti, kivéve, ha a vagyontárgy javítással helyreállítható. A káridőponti új állapotban való újraépítés költségei megállapításának alapja a károsodottal azonos minőségű vagyontárgy káridőponti felépítésének általános forgalmi adóval csökkentett átlagos költsége.

A 13.1.3. pont szerint ugyanakkor a biztosító csak akkor térít az általános forgalmi adóval növelt helyreállítási költségen, ha a biztosított a helyreállítás vagy a javítás kapcsán nem jogosult ÁFA visszaigénylésre, és bizonyítja, hogy az ÁFA a károsodott vagyontárgy kár utáni helyreállítása vagy újraépítése során felmerült.

Az ingóbiztosítási szabályzat 11. pontja határozza meg a biztosított ingóságok körét.

Pf.III.20.298/2008/4. szám

A felperes keresetében az alperest összesen 5.714.509,-Ft összegű kártérítés megfizetésére kérte kötelezni biztosítási szerződése alapján. Indokolásként arra hivatkozott, hogy a biztosított épületben 5.018.000,-Ft, az ingóságokban 2.526.000,-Ft kár következett be, ezen felül a felperest a káreseménnyel összefüggésben további 747.820,-Ft kár érte. Mindezen kárösszegek csökkentendők az alperes által már megtérített 2.577.311,-Ft-tal.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, azonban annak jogalapját nem vitatta. Az épületkár tekintetében előadta, hogy a biztosítási szerződés értelmében az általános forgalmi adóra a felperes nem tarthat igényt, mivel nem bizonyította, hogy az a helyreállítás során felmerült. Indokoltnak tartotta további 25 % levonását az épületkár összegéből, mert a szakvélemény alapján megállapítható, hogy az épület károsodásához tűzön kívüli események is hozzájárultak, így például az esőzés. Állította, hogy az épületkárokra 2.651.717,-Ft-ot, a törmelék elszállítási költségeire 547.820,-Ft-ot, bérleti díjra 50.000,-Ft-ot, a hatósági bizonyítvány költségére 2.000,-Ft-ot, és egyéb nem részletezett költségekre további 152.000,-Ft-ot már kifizetett. Bizonyos ingóságok vonatkozásában vitatta, hogy azokra a peres felek szerződése kiterjedt, illetve hogy azok károsodtak. Álláspontja szerint a cserépkályha és a csengő az épület tartozéka, ezért azok értéke az ingóságok között nem elszámolható.

Az elsőfokú bíróság ítéletében 1.790.000,-Ft megfizetésére kötelezte az alperest, melyből 1.590.063,-Ft után 2006. május 6-tól, míg 200.000,-Ft után 2006. június 8-tól kezdődően a kifizetésig írt elő késedelmi kamatfizetési kötelezettséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Indokolásában utalt a Ptk. 536. § (1) bekezdésének, valamint a felek biztosítási szerződésének rendelkezéseire. A peradatokból megállapította, hogy az épület helyreállíthatatlanná válásában az esőzés nem játszott szerepet, az az oltást követően már gazdaságosan nem volt helyreállítható. Megállapítását a statikus szakértő káreseményt 2 nappal követő helyszíni szemléje alapján készített szakvéleményével támasztotta alá, amely nem utalt arra, hogy a csapadék mennyisége is befolyásolta volna a károsodás mértékét. Ebből következően a felperes alappal tart igényt az épület bruttó összegű helyreállítási költségeire, amelyet a **szakértő 2** szakvéleményével egyezően 4.272.748,-Ft-ban állapított meg. Úgy ítélte meg, hogy az alperes az újraépítési költségből 25 %-ot nem jogosult levonni, mivel már a biztosítási szerződés megkötésekor is tisztában volt az épület építési technológiából eredő felnedvesedésre való hajlamosságával, ezért utólag erre a szerződés alapján nyújtandó szolgáltatás csökkentése érdekében nem hivatkozhat. A károsodott ingóságok körére nézve elfogadta a szomszédok tanúvallomását, forgalmi értéküket ugyanakkor a perben kirendelt igazságügyi szakértő véleménye alapján határozta meg. Megállapította, hogy az Ingóbiztosítási Szabályzat 11.2. g) és h) pontjai tartalmazzák az alperes által vitatott ingóságokat is, így azok károsodásáért is felelősséggel tartozik. Egyetértett azonban az alperessel abban, hogy a

cserépkályha helyreállításának költsége kétszeresen nem számolható el, ezért az ingatlan értékéből azt a **szakértő 2** szakvéleménye alapján levonta. Így nettó épületkárként

3.453.951,-Ft-ot vett figyelembe, amelyet csökkentett a cserépkályha 124.819,-Ft-os helyreállítási költségével. A kapott összeget 665.826,-Ft ÁFA-val növelte és megállapította, hogy ezen a címen a felperesnek összesen 3.994.958,-Ft kártérítés számolható el, amibe beszámítandó az alperes 2.651.717,-Ft-os teljesítése, tehát épületkár címén a felperest további 1.343.241,-Ft illeti. Az ingókban bekövetkezett kár összegét 1.120.450,-Ft-ban határozta meg. Beszámította az alperes ilyen jogcímen, 873.628,-Ft-ban igazolt teljesítését, melyből következően a felperesnek e címen járó további kártérítési összeg 246.822,-Ft. Kötelezte továbbá az alperest a felperes megrendelése alapján a **szakértő 2** által elkészített szakértői vélemény 200.000,-Ft-os költségének megfizetésére. A kamatfizetési kötelezettség kezdetét az épület- és ingókár vonatkozásában a káresemény időpontjában, míg az elkészített szakvélemény költsége után előterjesztésének napjában állapította meg.

Az ítélettel szemben az alperes jelentett be fellebbezést annak részbeni megváltoztatása, s a kereset teljes elutasítása érdekében. Előadta, hogy eddig a felperesnek összesen 4.125.165,-Ft-ot fizetett ki a perbeli káresemény kapcsán. Ebből 2.651.717,-Ft-ot az ingatlanban, míg 873.628,-Ft-ot az ingókban bekövetkezett károk megtérítésére. Az elsőfokú bíróság által elfogadott épületkár tekintetében álláspontja az volt, hogy az építmény helyreállítási költségeinek kiinduló alapjaként 3.535.623,-Ft nettó értéket kell figyelembe venni, szemben az elsőfokú ítélet szerinti 3.453.951,-Ft-tal tekintettel arra, hogy a villanszerelési munka is a helyreállítási költségek körébe tartozik. Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a cserépkályha helyreállítási költségét ingókárként kell elszámolni, mivel az Ingóbiztosítási szabályzat 11.1. pontja értelmében azon vagyontárgyak tartoznak az ingóságként biztosított vagyontárgyak körébe, amelyek nincsenek beépítve, tehát a cserépkályha értékét az épületkárnál kell figyelembe venni. Sérelmezte a megállapított ÁFA fizetési kötelezettséget is hivatkozással az Épületbiztosítási szabályzat 13.1.3. pontjára, mivel a felperes nem bizonyította annak felmerültét. Továbbra is kérte a térítendő épületkár mértékének 25 %-os csökkentését amiatt, hogy a felperesi károsult kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, a tüzeset után a faliatakarást elmulasztotta, melyből következően az időközbeni csapadék miatt a falak tovább vizesedtek. Mindezek figyelembevételével megállapítható, hogy a felperesnek épületkár címén járó 2.651.717,-Ft-ot az alperes már teljesítette, további kártérítés a felperest e jogcímen nem illeti.

Az ingó tárgyszakértő által készített szakvéleményt az alperes elfogadta, azonban az elsőfokú bíróság által figyelembe vett 1.120.450,-Ft-ot további 303.000,-Ft-tal kérte csökkenteni hivatkozással arra, hogy az ingók körében az Ingóbiztosítási szabályzat alapján nem vehető figyelembe a cserépkályha, a csengő és a külső világítás. Ebből következően a felperesnek ezen a címen jogszerűen járó összeg 817.450,-Ft, ezzel szemben az alperes 873.628,-Ft-ot térített, tehát 56.178,-Ft-os túlfizetése mutatkozik.

Végül vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a döntését, hogy a felperes felkérésére eljár **szakértő-2-nek** a 200.000,-Ft összegű szakértői díját az alperes köteles lenne megfizetni, mivel a szakértő előzetes eljárásba történő bevonását semmi nem indokolta.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság az alperest további kártérítésre kötelezné, kérte az általa már teljesített összegeket figyelembe venni.

A felperes csatlakozó fellebbezésében szintén az ítélet részbeni megváltoztatását kérte akként, hogy a megállapított kártérítési tőkeösszeget a másodfokú bíróság további 911.050,-Ft-tal emelje fel, valamint kötelezze az alperest ezen összeg után 2006. május hó 8. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatainak viselésére is. Kérte továbbá az alperest 1.547.853,-Ft után 2006. május 6-tól 2007. április 17-ig tartó időszakra vonatkozóan a késedelmi kamatok viselésére kötelezni. Sérelmezte a perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezést is. Indokolásában vitatta a szakértő által meghatározott 1.120.000,-Ft összegű, ingóságokban bekövetkezett kármértéket. Álláspontja szerint a felperes által megjelölt 2.942.550,-Ft és a szakértő által meghatározott összeg különbözetének fele, azaz 911.050,-Ft még jár a felperesnek, amely mérlegeléssel megállapítható.

A kamat vonatkozásában arra hivatkozott, hogy kereseti kérelmében eredetileg 5.714.509,-Ft összegű igényt kívánt érvényesíteni, amelyet az eljárás során csökkentett az alperes által 2007. április 17-én utalt 1.547.853,-Ft-tal. Ezen összeg után az alperes kamatfizetési kötelezettsége fennáll a káresemény bekövetkeztétől kezdődően.

Hiányolta az elsőfokú ítélet részletes indokolását a perköltség vonatkozásában a pervesztesség-pernyertesség arányára nézve. Az illeték viselése tárgyában hozott elsőfokú ítéleti rendelkezésből levezette, hogy az elsőfokú bíróság a felperes pernyertességének arányát 22 %-ban fogadta el, amely nem helytálló, hiszen az alperes által az eljárás során térített 1.547.853,-Ft-ra nézve a felperes nem tekinthető pervesztésnek a Kmr. 13. § (4) bekezdése alapján. Így az elsőfokú ítélet szerinti pernyertesség-pervesztesség helyes aránya 42-58 %-os, amihez a perköltségnek is igazodnia kell. Kérte a Pp. 81. § (2) bekezdésében foglaltak figyelembevételét.

Fellebbezési ellenkérelmében a felperes fenntartotta az elsőfokú eljárásban kereseti kérelmének alátámasztására előterjesztett indokait. Ezeket kiegészítve helytállónak találta az elsőfokú bíróság ítéleti indokolását atekintetben, hogy nincs helye az épületkár 25 %-os csökkentésének, mivel a teljes kár a káreseménnyel okozati összefüggésben keletkezett, abban a felperes nem hatott közre, kárenyhítési kötelezettségének pedig a szükséges mértékben eleget tett. Utalt arra is, hogy a szakvélemény a helyreállítási költségek meghatározásakor bontott anyagok felhasználásával kalkulált. Ha új anyagok felhasználásával történik a helyreállítás, a költség lényegesen magasabb. A 25 %-os csökkentésnek csak e magasabb nettó érték figyelembevétele esetén lehet helye. Mindezek igazolására árajánlatot csatolt.

Előadta, hogy a cserépkályha a leszakadt mennyezet miatt használhatatlanná vált, ennek ellenére nem indokolt kihagyni a vagyontárgyak közül, mert az az építmény

alkotórésze, amelyre a Biztosítási szabályzat 11.2. pontja szerint a kockázatviselés kiterjed.

Továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy az újabb szakértői véleményt a biztosító elutasító álláspontja miatt kellett beszereznie.

Csatlakozó fellebbezési ellenkérelmében az alperes az újraépítési költség megállapítása során a felperes által csatolt árajánlatot kérte figyelmen kívül hagyni tekintve, hogy a kivitelezést követően a korábbi épület értékénél lényegesen magasabb forgalmi érték keletkezik, ezért a szakértői véleményben kidolgozott költség alapulvétele indokolt. Az ingók vonatkozásában álláspontja az volt, hogy a felperes alappal a fellebbezési szakban a tárgyszakértői véleményt már nem vitathatja, ha az elsőfokú eljárásban ezt elmulasztotta. A kamatfizetési igénnyel összefüggésben ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az alperesi fellebbezés és a felperesi csatlakozó fellebbezés egyaránt **részben alapos**.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következőkkel egészíti ki: Az Ingóságbiztosítási szabályzat 11.1. pontja értelmében a szabályzat alapján biztosított vagyontárgyak azok a - vagyoncsoportonként külön-külön - a szerződő felek által meghatározott biztosítási összeggel fedezet alá vont, a szabályzatban felsorolt, be nem épített ingóságok, amelyek a biztosított személy tulajdonát képezik, vagy az általa bérelt, kölcsönvett, vagy felelős őrzésre átvett címen a biztosított vagyonmegóvási érdekkörébe tartoznak.

Az alperes az általa már megtérített kártérítési összegből 1.547.853,-Ft-ot 2007. április hó 17. napján utalt át a felperesnek.

A fenti tényállást az ítéletábra az 5/A/4. sorszám alatt csatolt Ingóságbiztosítási szabályzat és az 5/A/5. sorszámú átutalási értesítés alapján állapította meg.

Tekintettel arra, hogy az alperes kártérítési felelősségének jogalapját már az elsőfokú eljárásban teljes körűen elismerte, a felek közötti jogvitában kizárólag abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a felperest ért károsodás ellentételezésére milyen összegű kártérítés szolgál. A kártérítési összegről való döntés során a felek közt létrejött biztosítási szerződés rendelkezéseit kellett alapul venni figyelemmel arra, hogy a biztosító kizárólag az általa vállalt biztosítási szolgáltatás nyújtására köteles a Ptk. 198. § (1) és 536. § (1) bekezdésének megfelelően.

Helytállóan hivatkozott az alperesi fellebbezés arra, hogy a perbeli épület helyreállítási költségének megállapítása során nem lehet figyelmen kívül hagyni a cserépkályha újraépítésének és a villanszerelési munkálatoknak a költségét sem. Ezek az Ingóságbiztosítási szabályzat korábban idézett 11. 1. pontja szerint ingóként nem számolhatók el, mivel beépítésre kerültek. Azonban figyelembe kell venni az épület újraépítési költségénél, a cserépkályha és a villanyvezetékek a hozzájuk tartozó szerelvényekkel (csengő, külső világítás) ugyanis a Ptk. 95. § (1)

bekezdésének értelmében az épület alkotórészének minősülnek, hiszen úgy vannak azzal tartósan egyesítve, hogy az elválasztással a dolog vagy elválasztott része elpusztulna, illetőleg értéke vagy használhatósága számottevően csökkenne. Ebből következően a felek által nem vitatott, **szakértő 2** által elkészített szakértői vélemény alapján a nettó épületkár 3.535.623,-Ft-ban vehető figyelembe, mint a károsodottal azonos minőségű felépítmény újraépítési költsége általános forgalmi adó nélkül (Épületbiztosítási szabályzat 13.1.1. pontja).

Alapos az alperesi fellebbezés tekintetében is, hogy jelenleg az alperes ÁFA térítésre az újraépítési költség után nem kötelezhető, hiszen az Épületbiztosítási szabályzat 13.1.3. pontja értelmében csak akkor térít a biztosító az általános forgalmi adóval növelt helyreállítási költségen, ha a biztosított azon túlmenően, hogy nem jogosult ÁFA visszaigénylésre, bizonyítja, hogy az az újraépítés során felmerült. Tekintettel arra, hogy a felperes ennek tényét nem bizonyította, az alperest kártérítési felelősség tekintetében - jelenleg - nem terheli.

Nem osztja azonban az ítéltábla az alperesi fellebbezésnek azon hivatkozását, hogy az újraépítési költség 25 %-kal csökkentendő a felperesi károsult kárenyhítési kötelezettségének elmulasztása miatt. A kárenyhítés általános, Ptk. 340. § (1) bekezdésében foglalt szabálya szerint a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget. Tehát ha a kár súlyosbodásában az elvárható magatartást elmulasztó károsult is közrehatott, magatartásának következményeit maga viseli (Ptk. 36. számú állásfoglalás). A biztosítási szerződésekre azonban a Ptk. tekintetben speciális rendelkezést tartalmaz 555. §-ának (1) bekezdésében. Kimondja, hogy a biztosított köteles a kárt tőle telhetően enyhíteni. A felek megállapodhatnak a biztosított kármegelőzési és kárenyhítési teendőiben. Helytállóan vette figyelembe az elsőfokú bíróság, mint e körben releváns bizonyítékot a **szakértő 1** statikus szakértő által a káreseményt követően 2 nappal megállapítottakat, szemben a **szakértő 2** lényegesen későbbi helyszíni szemlén alapuló szakvéleményével. A korábbi statikai szakvéleményben utalás nincs arra, hogy jelentős csapadékmennyiség befolyásolta volna a károsodás mértékét, s a szakértő már ekkor megállapította, hogy az épület gazdaságosan nem helyreállítható. A szakvéleményekből pedig egyértelműen kiderül, hogy a tűz miatt égett le a tető, majd az oltás során a nagy mennyiségű oltóvíz miatti többletterhelés hatására hajoltak be a fagerendák és ázott át a vályoganyagú fal felső része, amelynek teherbírása megszűnt. A födémekre omló tető és a kárenyhítéshez szükséges oltóvíz súlya következtében rendkívüli terhelésnek volt kitéve, s az oltás során a vert falú épület falazatába is nagy mennyiségű víz szivároghatott. Az épület tehát már pusztán a káreseménytől és a kárenyhítés körében végzett oltástól gazdaságosan nem javítható állapotba került, a fóliás bevédés ezért a károsodás mértékét már nem befolyásolta volna. Így az Épületbiztosítási szabályzat 13.1.1.

pontja alapján az alperesnek mindenképpen újraépítési költséget kell térítenie, a helyreállítás fel sem merülhetett. A hivatkozott 25 % újraépítési költségcsökkentés tehát nem indokolt. Csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy kármegosztásnak, a biztosító részbeni

mentesülésének mindezekén túlmenően is csak akkor lehet helye, ha a kárenyhítési kötelezettség elmulasztásában a biztosítottat szándékosság, vagy súlyos gondatlanság terheli. Ilyennek minősülő felperesi mulasztást az alperes ugyanakkor még csak nem is valószínűsített.

Helytállóan döntött az elsőfokú bíróság, amikor a károsodott, felperesi tulajdonban álló ingók értékét a perben elkészült szakvélemény alapján vette figyelembe. A per utolsó tárgyalásán jelenlévő felperes ugyanis - mint ahogy az a 19. sorszámú jegyzőkönyvből látható - bár korábbi nyilatkozatait fenntartotta, további bizonyítási indítvánnyal nem élt, olyan bizonyítékot pedig az eljárás során nem csatolt, ami a szakvéleményt kétségessé tenné. Azzal szembe csupán saját kimutatását állította, amelyet a Pp. 166. § (1) bekezdése bizonyítási eszközként nem nevesít. Az ellentmondásmentes szakvéleményt ez önmagában aggályossá nem teszi, így az abban foglalt adatok, megállapítások az ítékezés során nem mellőzhetők.

Le kell azonban vonni az elsőfokú bíróság által figyelembe vett össz ingóértékekből a szakvéleményben kimunkált cserépkályha-, csengő-, és külső világítás értéket. Mindezek együttesen 303.000,-Ft-ot tesznek ki. A csökkentést az indokolja, hogy a fentebb kifejtettek szerint ezek a felépítmény alkotórészének minősülnek, így értékük mint az épület újraépítési költségének része kell, hogy figyelembevételre kerüljön.

Ugyanakkor az ítélet tábla álláspontja szerint a felperes által igényelt 200.000,-Ft-os szakértői díj az alperesre nem terhelhető, hiszen az nem a biztosítási eseménnyel (káreseménnyel) szoros okozati összefüggésben merült fel. Helytállóan állapította meg ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában, hogy a bontásra kötelező hatósági határozatot sérelmezte a felperes, amit meg is fellebbezett, s ezzel kapcsolatos álláspontjának alátámasztására kérte fel a **szakértő 2-t** szakvéleményének elkészítésére. Ezt támasztja alá a szakértőnek a felkérés alkalmával feltett kérdés is. Azt a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettsége ellenére kétséget kizáró módon igazolni nem tudta, hogy a biztosító kártérítési kötelezettségének teljesítése érdekében vált volna szükségessé az újabb szakértői vélemény elkészíttetése, miután a polgármesteri hivatal felkérésére már statikus nyilatkozott. Az ilyen jellegű költség megtérítéséről a felek közt létrejött szerződés sem rendelkezik. A Ptk. alapján pedig ez a biztosító és a felperes viszonylatában nem minősül a 355. § (4) bekezdésében szabályozott megtérítendő költségnek, mivel az nem a károkozó körülmény folytán szükségszerűen merült fel.

A fenti levezetésből megállapítható, hogy a másodfokú bíróság álláspontja szerint az épületben keletkezett károk megtérítése kapcsán az alperest 3.535.623,-Ft újraépítési költség mint kártérítés terheli, ezen felül kötelezettsége a felperes tulajdonában álló, káresemény során elpusztult ingóságok 817.450,-Ft-os értékének megtérítése. Összesen tehát 4.353.073,-Ft fizetendő az épület-, valamint ingókárok

kapcsán. Ezekből - ugyanezen jogcímenek - az alperes eddig a felperes által sem vitatottan összesen 3.525.345,-Ft-ot térített, amely összeg a felperesnek járó 4.353.073,-Ft kártérítésbe a Ptk. 296. § (1) bekezdése alapján beszámítandó, mint ahogy ezt az eljárás során az alperes mindvégig kérte. A két összeg különbözete, vagyis 827.728,-Ft az, amelyért a biztosító helytállási kötelezettsége a szerződés alapján még fennáll.

Mivel az alperes csatlakozó fellebbezési ellenkérelmet a felperes 1.547.853,-Ft utáni késedelmi kamatfizetési igényével szemben nem terjesztett elő, a peradatok pedig a hivatkozott 2007. április hó 17-i teljesítést alátámasztják, a másodfokú bíróság a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján a csatlakozó fellebbezésben foglaltakkal egyezően kötelezte az alperest kamatfizetésre.

A per fő tárgya tekintetében történt részbeni megváltoztatás miatt az ítélet tábla módosította az elsőfokú ítéletben meghatározott elsőfokú eljárási illetékfizetési kötelezettséget a pertárgyérték és a felek pernyertességi-pervesztességi arányának figyelembevételével, mely arány - tekintve véve azt is, hogy a peres eljárás során teljesített alperesi kártérítési összeg vonatkozásában a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (4) bekezdése értelmében pervesztesnek nem tekinthető - az alperes javára 58-42 %-os, a Pp. 81. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint módosította.

A perköltségekre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyta, tekintve, hogy a felperes kárigénye nyilvánvalóan eltúlzottnak nem volt tekinthető (Pp. 81. § (2) bekezdés). Jogszerűen rendelkezett tehát az elsőfokú bíróság úgy, hogy a felek perrel kapcsolatosan felmerült költségeiket maguk viselik.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét annak megfellebbezett részében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta.

A felperes fellebbezése a per fő tárgya tekintetében részben vezetett eredményre, ugyanakkor az alperes csatlakozó fellebbezése kizárólag a kamat vonatkozásában bizonyult alaposnak. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdésének alkalmazásával kötelezte a felperest a másodfokon nagyobb arányban pernyertesnek minősülő alperes részére perköltség viselésére, amely tartalmazza a jogtanácsosi munkadíjnak és a lerótt fellebbezési eljárási illetéknek a másodfokú pernyertességgel arányban álló részét. A jogtanácsos díjának mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (6) bekezdése alapján nettó értékben határozta meg.

Az eljárás során személyes illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült felperes köteles ugyanakkor az eredménytelen csatlakozó fellebbezés előzetesen le nem rótt

csatlakozó fellebbezési eljárási illetékének (27.300,-Ft) megfizetésére az Itv. 59. § (1) bekezdése szerint.

S z e g e d, 2008. október hó 27. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Kiss Gabriella sk.
előadó bíró

Dr. Heidrich Gábor sk.
táblabíró